

ΑΠΟ ΤΗΝ "ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΙΝ ΠΑΝΤΩΝ"

R I S T A U R A T I O O M N I U M

Τῶν περασμένων οἱ μορφῆς ξαναγεννιοῦνται πάλι
 Καὶ βαλσαμώνουν μ' ἠδονὴ καὶ λύπη τὸν ἀθέρα
 Ὅπως στὶς μέρες ποὺ χορὸ περιήφανε ἐστήναν.
 ...Καὶ γιὰ νὰ μὴν τίξε θωρῶ τὰ βλέφαρα μου κλείνω.

*

Χωρὶς φοβέρα θύελλας νὰ διάβαινα ἄς ἦταν,
 Νὰ γνώριζα ὁλόισιοι πῶς εἶναι πιά οἱ δρόμοι.
 Νὰ πηγαινα ν' ἀναπαυτῶ στῆς φυλωσσιᾶς τὸν ἴσκιο
 Μὲ μόνο φόβο ἄλλουνοῦ ματιὰ μήπως διαβάσω.

*

Ἄτονα θᾶν τὰ μάτια μας, σὲ θέρμη τὸ κεφάλι
 Σὰν θὰ τὸ δέρνει ἡ θύμηση τῆς νεκρωμένης Ἐχτρας.
 Καὶ θὰ διαβοῦμε ἀνάμεσο σὲ λούλουδα καὶ κρηγες
 Μ' ἀστόλιστο τὸ μέτωπο καὶ ξεραμένο ἀχειλί.

*

Θᾶρθουνε μερικὲς στιγμὲς μὲ ἔκσταση γλυκειά,
 Τὴν ὥρα ποὺ στὰ κύματα ὁ ἥλιος θὲ νὰ γέρνει.
 Μὰ κάτω ἀπὸ τὸ γήτεμμα τῆς τύφης ποὺ βαραίνει
 Θὰ βουβαθοῦμε πνίγοντας κάθε ἀναφυλλητό.

*

Τὰ μάτια θὰ σηκώσουμε πρὸς τὸ γαλάζιο θόλο
 Ρώτημα νὰ ρωτήξουμε στ' ἀστέρια ποὺ σκορπᾶνε.
 Ἄν πιά ἡ εὐτυχία μας εἶναι ἀσφαλισμένη.
 Καὶ πῶς κάθε σωστὴ χαρὰ ἀπ' τὴν καρδιά μας λείπει ;

*

Οἱ ὄρες θὰ σημάνουνε, οἱ ὄρες οἱ αἰώνιες
 Κι' ἀτάραχοι θ' ἀκούσουμε τὸ χτύπο τους ἐμεῖς.
 ...Στῆς πεισματάρας μας ψυχῆς σὲ μιὰ γωνιὰ μονάχα
 Κάποιος ἀντίλαλος παληοῦ πόνου θὲ νὰ θροῖσει.

*

Θὲ νὰ τοὺς ξανακάμουμε τοὺς ὄρκους τοὺς αἰώνιους
 Τὴ ζήση μας θ' ἀρχίσουμε ἀπ' ὅπου ἔχει σταθεῖ.
 Μὰ τῆς καρδιάς μας οἱ πληγὲς δὲν θὰ λησμονηθοῦν
 Οὔτε οἱ πόνοι οἱ βαθειοὶ ποὺ μᾶς ἐβασάνισαν.

Γύρισμα τῶν μεθυστικῶν τῆς ἀνοιξῆς στιγμῶν!
 Γύρισμα τοῦ καλοῦ καιροῦ πού σμίγαμε τὰ χέρια!
 Τῆς χώρας τῆς φωταδερεῆς γλυκειά ἐπιστροφή!
 Μὰ μοναχὰ ὁ πόνος μας δὲν ξαναστρέφει πίσω.

*

Ἐχθροὶ καὶ φίλοι, ὅλοι μας, θὲ νὰ χαιρετηθοῦμε
 Μὲ ξάφνισμα καὶ μὲ χαρὰ θὰ τύχουμε μαζί.
 Κι' ἡ σκλαβωμένη μας καρδιά νὰ ἰδεῖ θὲ νὰ ἐλπίζει
 Τὸ χέρι τὸ Ἀθέατο πού ὅλους ξανὰ μᾶς σμίγει.

*

Καὶ τότε πλέον θὰ φανεῖ . . . ὁ φοβερὸς Ἐχθρὸς
 — Ὁ ἀρχαῖος ὁ διώκτης μας ὁ πολυμισημένος —
 Πού βλέποντάς μας ξαφνικά ἄτονους καὶ χλωμούς
 Μὲ πατρικὴ του μιὰ ματιά θὲ νὰ μᾶς ἠσυχάσει.

*

Καὶ πρόσωπο μὲ πρόσωπο μαζί του θὰ βρεθοῦμε
 Μ' αὐτὸν ὅπου μᾶς ἔρριξε στὴ λύπη καὶ στὸν πόνο,
 Μ' αὐτὸν πού μᾶς ἐπότισε τὸ κύπελλο τοῦ μίσους.
 Καὶ πρόσωπο μὲ πρόσωπο μαζί του θὰ βρεθοῦμε.

*

Μὰ στὴ μοιραῖα αὐτὴ στιγμή ἔμπρὸς εἰς τὸν ἐχθρὸ
 Θὲ νὰ τὴν λησμονήσουμε τὴν παλαιὰν ὀργή.
 Κι' ἀφοῦ ἀπὸ τὸν πόνο τῆς γιαιτρεύτηξε ἡ ψυχὴ μας
 Θὲ νὰ χαμογελάσουμε, χαμόγελο μνημάτου.

Π Ο Ν Ο Σ

Στὸ ἄπειρο τῆς ἔκτασης, στὸ ἄπειρο τοῦ χρόνου,
 Πόνε, πηγὴ μοναδικὴ εὐγενικιᾶς ζωῆς,
 Ἄν δὲν ἐβασανίστηκα ὅσο ἔπρεπε βαθειά,
 Κάμε μὲ βάσαν' ἄπειρα πάλι νὰ ὑποφέρω.